

Arrest

nr. 277 117 van 6 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 26 juli 2019, dient op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 7 juli 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 8 februari 2022.

1.3. Op 22 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 23 maart 2022 aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Eritrese nationaliteit bezit, van Saho origine bent en de islam aanhangt. U bent geboren in Dandero (Senafe, Debub) en woonde de laatste jaren voor uw vertrek in Senafe.

U probeerde het land illegaal te verlaten in 2015 maar werd gearresteerd en werd zeven dagen vast gehouden in Bada. U betaalde 10 000 nakfa om vrij te kunnen komen. In 2017 probeerde u opnieuw illegaal het land te verlaten maar werd u een tweede keer tegengehouden in Tesseney. U werd de volgende dag vrijgelaten omdat iemand zich voor u borg stelde.

U verliet vervolgens Eritrea op 3 oktober 2017 op legale wijze met een uitreisvisum. U stak de grens over met Soedan waar u tien maanden verbleef. Vervolgens verbleef u nog een jaar ongeveer in Oeganda terwijl u de procedure voor gezinshereniging opstartte. U vloog van Kampala naar België waar u aankwam op 27 juli 2019 en op 13 november 2019 verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: identiteitskaart, residentiekaart, paspoort, laissez-passer van uw zoon, trouwakte met Engelse vertaling, geboortecertificaat van uw zoon, uw eigen geboortecertificaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u een vrees koestert voor de Eritrese autoriteiten omdat u twee keer gearresteerd werd tijdens een poging om het land illegaal te verlaten. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Er dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent niet betwist wordt in het kader van onderhavige beslissing. Er moet echter worden benadrukt dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Deze vraag is cruciaal voor de inschatting van de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland uit Eritrea. Op basis van de objectieve informatie aangaande de situatie in Eritrea kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u geen redenen heeft om uw autoriteiten te vrezen bij terugkeer naar Eritrea indien u uw land legaal verlaten heeft.

U verklaarde dat u uw paspoort op illegale wijze verkregen hebt met de hulp van een bevriende ambtenaar, A.Z.. U had hem omgekocht voor 10 000 nakfa en op die manier het paspoort verkregen. Het gaat om een authentiek Eritrees paspoort op uw naam en met uw persoonlijke gegevens en foto. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 5-7) In uw paspoort bevindt zich een "single" uitreisvisum dat uitgereikt werd door het departement van migratie en nationaliteit in Adi Keyh. Het was geldig van 18 september 2017 tot en met 18 oktober 2017. Uw uitreisvisum werd afgestempeld op 3 oktober 2017 op de grensovergang te Talata Asher. (zie administratief dossier)

Uw verklaringen over hoe u het paspoort verkreeg door A.Z. om te kopen, konden niet overtuigen. Ten eerste kan het verbazen dat u nooit de moeite hebt genomen om te onderzoeken of u in aanmerking

kwam om een paspoort te krijgen via de normale weg, op legale wijze. U verklaarde daarover dat u niet in aanmerking dacht te komen. U was echter amper op de hoogte van de voorwaarden maar u dacht dat ze het u niet zouden geven. (npo p. 7, 11) Het is bevreemdend dat u meteen zou besluiten om via omkoping een paspoort te regelen, zonder eerst af te toetsen of u in aanmerking kwam om er een te krijgen via de normale procedure.

Ten tweede legde u oppervlakkige en rudimentaire verklaringen af over uw contact met A.Z. en hoe hij uw paspoort regelde. Nadat hij akkoord ging om u te helpen, spraken jullie een of twee keer per week gedurende drie maanden waarbij u hem vragen stelde over de procedure om een paspoort te krijgen. (npo p. 6) Om het paspoort te maken vroeg hij u enkel het geld, hij heeft geen andere documenten gevraagd. (npo p. 6, 12) Er werd gepolst of A. nog andere documenten had moeten vervalsen om het paspoort te kunnen maken. U gaf aan van wel, maar u was niet in staat om te benoemen om welke documenten het ging. (npo p. 12) U werd ook gevraagd hoe uw handtekening op het paspoort terecht was gekomen. U verklaarde initieel dat A. het paspoort toen het al klaar was naar u thuis had gebracht en dat u het daar ter plaatse had getekend. Wanneer u erop werd gewezen dat een paspoort niet op die manier getekend wordt, vroeg u om weg te laten wat u had verklaard en gaf u toe dat u zelf naar zijn kantoor was geweest in Adi Keyh om uw handtekening te zetten. (npo p. 7) Het is allerm minst aannemelijk dat u meermaals met A. belde over uw paspoort, maar slechts zo weinig op de hoogte bent van de procedure om een paspoort te krijgen en de documenten die vervalst zouden moeten worden. Uw gebrek aan kennis over hoe A. het paspoort voor u kon regelen en het feit dat u leugenachtige verklaringen aflegde over de handtekening, doet ten zeerste twifelen aan de – overigens blote – bewering dat u uw paspoort heeft verkregen door een ambtenaar om te kopen.

Bovendien moet in deze worden opgemerkt en benadrukt dat uw authentiek Eritrees paspoort een uitreisvisum bevat, hetgeen doet concluderen dat u wel degelijk met kennis en toestemming van uw autoriteiten uw land van herkomst kon verlaten. Wat betreft het uitreisvisum moet opgemerkt worden dat u ook daarover zeer vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde. U beweerde immers dat u geen uitreisvisum heeft gekregen van de Eritrese overheid, maar dat u legaal het land verliet met enkel uw paspoort. U werd herhaaldelijk gevraagd of u een uitreisvisum had aangevraagd, maar u bleef ontkennen. Zelfs wanneer u erop werd gewezen dat er weldegelijk een uitreisvisum in uw paspoort zat, bleef u ontkennend antwoorden. (npo p. 9, 10) Dat u pertinent bleef volhouden geen uitreisvisum te hebben gehad of aangevraagd, terwijl u er wel een heeft, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet concluderen dat u met uw Eritrese paspoort en het uitreisvisum op legale wijze Eritrea verlaten hebt.

In die optiek kan overigens nog worden gewezen op het gegeven dat u bij uw uitreis uit Eritrea een checkpost diende te passeren in Tesseney en u daar enkel doorgang verkreeg nadat u uw paspoort toonde (npo p. 7). Deze verklaringen liggen in lijn met voorgaande vaststellingen en tonen verder aan dat uw uitreis met kennis en toestemming van uw autoriteiten heeft plaatsgevonden.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw verklaring dat u in het verleden twee keer zou zijn aangehouden bij een poging het land illegaal te verlaten, louter een blote bewering betreft waar u overigens niet consistent in bent. Ofschoon dit de enige problemen zijn die u zou gekend hebben in Eritrea, verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u eerst werd vastgehouden in Bada en een tweede keer in Tesseney. Bij het CGVS draait u die volgorde om en gaf u na confrontatie louter aan dat de verklaring van bij de DVZ de correcte was, hetgeen de inconsistentie niet opheft.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking, die naar het buitenland wil gaan, zulke uitreisvisa niet kunnen verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kunnen verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten is immers een dergelijk uitreisvisum vereist. Dergelijk visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebab), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht op grond van medische redenen. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen, uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht op medische gronden,

personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidskritici, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd. De restricties op de afgifte van uitreisvisa betekenen dat het voor gewone Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Volgens het US Department of State hebben personen die de dienstplicht hebben vervuld en gedemobiliseerd zijn, of zijn vrijgesteld van dienstplicht, alsmede personen die actief zijn in de burgermilitie, meer kans op een uitreisvisum. Uitreisvisa zijn doorgaans geldig voor één maand en één reis en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven.

Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden. Aangezien u klaarblijkelijk wel een Eritrees paspoort en een dergelijk uitreisvisum kon verkrijgen, kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u problemen zou krijgen met de Eritrese veiligheidsdiensten in geval van terugkeer naar Eritrea.

Gevraagd waarom u internationale bescherming verzoekt en waarom u uit Eritrea moest vertrekken, zei u dat u bij terugkeer vreest gearresteerd te worden omdat u reeds twee keer het land illegaal had proberen te verlaten. (np0 p. 16) Op de DVZ gaf u ook nog aan dat u Eritrea verlaten had om uw man te vervoegen. Buiten het feit dat u twee keer werd gearresteerd, haalde u geen andere problemen aan. (Vragenlijst DVZ, rubriek 3) Het is echter niet aannemelijk dat u bij terugkeer iets te vrezen heeft in Eritrea omdat u in het verleden twee keer hebt geprobeerd om het land illegaal te verlaten. U bent er immers nadien in geslaagd om een paspoort te krijgen met uitreisvisum en op legale wijze het land te verlaten. U had met andere woorden de officiële toestemming van de Eritrese autoriteiten om te vertrekken. Er kan niet ingezien worden waarom u bij terugkeer naar Eritrea plots problemen zou ondervinden omdat u ooit in het verleden getracht heeft het land illegaal te verlaten. Gegeven bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een oprechte en gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Eritrea. Uw verklaringen wijzen enkel op een legaal vertrek uit Eritrea en op uw wens om verenigd te worden met uw echtgenoot.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: identiteitskaart, residentiekaart, paspoort, laissez-passer van uw zoon, trouwakte met Engelse vertaling, geboortecertificaat van uw zoon, uw eigen geboortecertificaat. Deze documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Ze zijn louter een bevestiging van uw nationaliteit, uw zoons identiteit, uw huwelijk en uw legale uitreis uit Eritrea.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat zij op illegale wijze haar paspoort heeft bekomen door tussenkomst van een bevriende ambtenaar A.Z. Tevens legde zij uit dat zij voorafgaandelijk twee maal gearresteerd werd toen zij poogde om het land op illegale wijze te verlaten,

waardoor zij bekend is bij de autoriteiten. Uit de beslissing blijkt volgens haar niet dat getwijfeld wordt aan haar arrestaties. Zij benadrukt dat het voor haar niet mogelijk was om een paspoort met uitreisvisum op legale wijze te bekomen omdat ze bij de nationale autoriteiten reeds gekend was voor haar poging tot illegale grensoverschrijding. Uit de in de beslissing opgesomde voorwaarde voor het verkrijgen van een uitreisvisum blijkt afdoende dat het voor haar onmogelijk is om dergelijk visum te bekomen. Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met haar persoonlijke situatie en meer bepaald met het feit dat zij slechts beperkt geschoold is, waardoor zij bepaalde zaken kan vergeten of foutief in de tijd kan plaatsen en met het feit dat zij te goeder trouw is. Ze voegt toe dat ze naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de haar gestelde vragen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Eritrea in combinatie met het gegeven dat zij reeds twee maal gearresteerd werd. Zij voegt toe dat zij sinds 27 juli 2019 in België verblijft en inwoont bij haar echtgenoot met wie zij twee minderjarige kinderen heeft. Zij stelt geen inkomen meer te hebben in Eritrea en bij terugkeer in armoede te belanden. Ten slotte zet zij uiteen dat sinds november 2020 de *Eritrean Defense Forces* samen vochten met de Ethiopische regeringstroepen tegen het *Tigray People's Liberation Front* en dat tijdens het conflict ernstige mensenrechtenschendingen werden begaan waardoor haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend.

3. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stukken:

- De vermelding van de weblink <https://www.amnesty.org/en/location/africa/east-africa-the-horn-and-great-lakes/eritrea/report-eritrea> met afschrift als stuk 3.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Over de gegrondheid van het beroep

4.3.1. Verzoeksters asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest de Eritrese autoriteiten omdat zij twee keer gearresteerd werd tijdens een poging om het land illegaal te verlaten.

De commissaris-generaal oordeelt enerzijds dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij Eritrea illegaal verlaten heeft en anderzijds dat haar verklaringen, over de wijze waarop zij haar paspoort heeft verkregen, namelijk door omkoping van de heer A.Z., niet konden overtuigen. De commissaris-generaal kwam tot die vaststellingen op volgende gronden: i) het kan verbazen dat verzoekster nooit de moeite heeft genomen om te onderzoeken of zij wel in aanmerking kwam om een paspoort te verkrijgen via de normale weg; ii) verzoekster getuigt van een gebrek aan kennis over hoe A.Z. het paspoort kon regelen en legt leugenachtige verklaringen af over de wijze waarop de handtekening diende te worden aangebracht; iii) verzoeksters authentiek Eritrees paspoort bevat een uitreisvisum wat doet concluderen dat ze wel degelijk met kennis en toestemming haar herkomstland kon verlaten; iv) verzoekster diende bij haar vlucht uit Eritrea een checkpost te passeren en werd doorgang verleend nadat zij haar paspoort toonde; v) haar verklaringen, dat zij in het verleden twee keer gepoogd heeft Eritrea illegaal te verlaten, zijn niet meer dan een loutere blote bewering. Verder zet de commissaris-generaal uiteen dat het voor een gewone burger zeer moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten, maar dat verzoekster hiertoe klaarblijkelijk wel in staat was, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij problemen zou krijgen met de Eritrese veiligheidsdiensten in geval van terugkeer. De commissaris-generaal besluit dat verzoekster de officiële toestemming had van de Eritrese autoriteiten om het land te verlaten waardoor er bovendien niet kan ingezien worden waarom zij bij terugkeer naar Eritrea plots problemen zou ondervinden omdat zij ooit in het verleden getracht zou hebben het land illegaal te verlaten.

Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in haar verklaringen met betrekking tot haar illegaal vertrek uit Eritrea en meer bepaald omtrent de wijze waarop zij haar paspoort bekomen heeft en haar voorafgaande pogingen tot illegaal vertrek die geleid hebben tot twee arrestaties. Zij komt niet verder dan het op algemene wijze bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk summier verweer is geenszins van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan de commissaris-generaal door de Raad wordt bijgetreden dat verzoekster haar vermeende illegaal vertrek uit Eritrea en haar vrees voor vervolging door de Eritrese autoriteiten niet aannemelijk maakt.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij illegaal uit Eritrea vertrokken is nu zich in het administratief dossier een Eritrees paspoort bevindt, afgegeven door "*Department of Immigration and nationality*" op 6 september 2017 voorzien van een uitreisvisum, eveneens uitgereikt op 6 september 2017 en voorzien van een uitreisstempel op 3 oktober 2017 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, paspoort). Bovendien stelt de Raad vast dat er zich nog een Schengenvisum type D bevindt in het paspoort, geldig van 26 juli 2019 tot 25 juli 2020, voor de duur van 365 dagen met inreisstempel in België en een Laissez-passer op naam van haar zoontje, afgegeven door de Belgische ambassade op 16 juli 2019 alsook een Schengenvisum. Dat verzoekster op illegale wijze het Eritrese grondgebied heeft verlaten betref aldus, zoals door de commissaris-generaal op goede gronden gemotiveerd, een loutere bewering. Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij haar paspoort en visum zou hebben bekomen geenszins kunnen overtuigen. Vooreerst is het inderdaad bevreemdend dat verzoekster, zonder zich te informeren naar de voorwaarden voor het verkrijgen van een paspoort, zich meteen zou wenden tot omkoping waarbij zij bovendien verklaarde dat het heel veel geld kostte (CGVS verhoor, p. 7). Hoewel de vermeende omkoping aan de basis lag voor haar vertrek uit Eritrea bleek verzoekster niet in staat om overtuigende verklaringen af te leggen omtrent de wijze waarop die omkoopprocedure verliep. Zo wijzigde verzoekster haar verklaringen m.b.t. de wijze waarop zij haar handtekening heeft aangebracht op het paspoort slechts nadat zij door de protection officer erop werd gewezen dat haar initiële verklaring niet kan kloppen. Zij verklaarde immers eerst dat haar vriend A.Z. zich naar haar huis begaf zodat zij haar paspoort kon ondertekenen, waarna zij aangaf dat zij zelf naar zijn kantoor is gegaan om het paspoort te ondertekenen (CGVS verhoor, p. 7). Dat het zou gaan om illegale praktijken klemt bovendien met verzoeksters verklaring dat het bureau van de heer A.Z. gevestigd is in een overheidsgebouw waar naar haar zeggen "*normaal mensen langsgaan voor het verkrijgen van een nationaal ID*" (CGVS verhoor, p. 8). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoekster verklaarde enkel in bezit te zijn geweest van een paspoort, terwijl het exit visum erin werd aangebracht en zij verklaarde zich niets te herinneren over de wijze waarop het daarin werd aangebracht en zelfs stelt dat ze dit niet zou hebben (CGVS verhoor, p. 9-10). Indien verzoekster effectief zelf stappen heeft ondernomen om op illegale wijze documenten te bekomen en hiervoor veel geld betaalde kan het redelijkerwijze verwacht worden dat zij ook op de hoogte is welke documenten zij tegen betaling in ontvangst heeft genomen. Dat verzoekster blijft ontkennen in bezit te zijn van een exit visum doet verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid en doet de Raad, in navolging van de commissaris-generaal concluderen dat zij met haar Eritrese paspoort en uitreisvisum op legale wijze Eritrea heeft verlaten. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij haar paspoort zelfs getoond had bij het buitenreizen aan een checkpost in Teseney (CGVS verhoor, p. 10 en 13) waardoor het geenszins aannemelijk is dat zij het land illegaal heeft verlaten. Dat zij voordien reeds twee maal werd gearresteerd wegens pogingen tot illegale grensoverschrijding betreffen loutere beweringen die op geen enkele wijze worden geobjectiveerd en waaraan de Raad, samen met de commissaris-generaal geen geloof kan hechten. Wat er ook van zij en zoals ook terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing, bleek verzoekster, gelet op voorgaande, in staat om het land op legale wijze te verlaten, waardoor er geen reden is om aan te nemen dat zij door haar nationale autoriteiten zou worden gezocht en nog minder als zou zij de nationale autoriteiten dienen te vrezen in vluchtelingenrechtelijke zin.

Door te volharden dat zij niet in de mogelijkheid was om op legale wijze een paspoort te bekomen en zij dit enkel kon door A.Z. om te kopen, brengt verzoekster geen concrete gegevens of elementen bij die de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoekster haar niet aannemelijke verklaringen tevergeefs tracht te verantwoorden stellende dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en meer bepaald het gegeven dat zij beperkt geschoold is, kan de Raad haar hierin niet bijtreden. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters verstandelijke vermogen zou zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zou verhinderen de omstandigheden waarin zij haar paspoort en uitreisvisum is bekomen te omschrijven. De Raad stelt vast dat er evenmin documenten voorliggen op basis waarvan blijkt dat verzoekster niet in staat was om antwoorden te geven om de haar gestelde vragen in het kader van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het interview bij de DVZ. Dat verzoekster problemen zou hebben die van die aard zijn dat ze een impact hebben op haar cognitieve vermogen en geheugen wordt op geen enkele wijze aangetoond. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat het verhoor bij DVZ goed was verlopen en zij hierbij geen opmerkingen had (CGVS verhoor 1, p. 3), en zij tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag maakten van opmerkingen die wijzen op een laaggeschooldheid die aan de grondslag zou liggen van enige problemen bij het geven van antwoorden op de haar gestelde vragen en die van enige invloed zouden zijn op de coherentie van haar verklaringen. Verzoeksters kritiek is aldus niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

De commissaris-generaal oordeelde op basis van deze vaststellingen dan ook terecht dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij Eritrea werkelijk op illegale wijze zou hebben verlaten en dus logischerwijze legaal Eritrea moet hebben verlaten, zodat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij vervolging vreest door de Eritrese autoriteiten.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: *“Er dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent niet betwist wordt in het kader van onderhavige beslissing. Er moet echter worden benadrukt dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Deze vraag is cruciaal voor de inschatting van de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland uit Eritrea. Op basis van de objectieve informatie aangaande de situatie in Eritrea kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u geen redenen heeft om uw autoriteiten te vrezen bij terugkeer naar Eritrea indien u uw land legaal verlaten heeft.*

U verklaarde dat u uw paspoort op illegale wijze verkregen hebt met de hulp van een bevriende ambtenaar, A.Z.. U had hem omgekocht voor 10 000 nakfa en op die manier het paspoort verkregen. Het gaat om een authentiek Eritrees paspoort op uw naam en met uw persoonlijke gegevens en foto. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 5-7) In uw paspoort bevindt zich een “single” uitreisvisum dat uitgereikt werd door het departement van migratie en nationaliteit in Adi Keyh. Het was geldig van 18 september 2017 tot en met 18 oktober 2017. Uw uitreisvisum werd afgestempeld op 3 oktober 2017 op de grensovergang te Talata Asher. (zie administratief dossier)

Uw verklaringen over hoe u het paspoort verkreeg door A.Z. om te kopen, konden niet overtuigen. Ten eerste kan het verbazen dat u nooit de moeite hebt genomen om te onderzoeken of u in aanmerking kwam om een paspoort te krijgen via de normale weg, op legale wijze. U verklaarde daarover dat u niet in aanmerking dacht te komen. U was echter amper op de hoogte van de voorwaarden maar u dacht dat ze het u niet zouden geven. (npo p. 7, 11) Het is bevreemdend dat u meteen zou besluiten om via omkoping een paspoort te regelen, zonder eerst af te toetsen of u in aanmerking kwam om er een te krijgen via de normale procedure.

Ten tweede legde u oppervlakkige en rudimentaire verklaringen af over uw contact met A.Z. en hoe hij uw paspoort regelde. Nadat hij akkoord ging om u te helpen, spraken jullie een of twee keer per week gedurende drie maanden waarbij u hem vragen stelde over de procedure om een paspoort te krijgen. (npo p. 6) Om het paspoort te maken vroeg hij u enkel het geld, hij heeft geen andere documenten gevraagd. (npo p. 6, 12) Er werd gepolst of A. nog andere documenten had moeten vervalsen om het paspoort te kunnen maken. U gaf aan van wel, maar u was niet in staat om te benoemen om welke documenten het ging. (npo p. 12) U werd ook gevraagd hoe uw handtekening op het paspoort terecht was gekomen. U verklaarde initieel dat A. het paspoort toen het al klaar was naar u thuis had gebracht en dat u het daar ter plaatse had getekend. Wanneer u erop werd gewezen dat een paspoort niet op die manier getekend wordt, vroeg u om weg te laten wat u had verklaard en gaf u toe dat u zelf naar zijn kantoor was geweest in Adi Keyh om uw handtekening te zetten. (npo p. 7) Het is allerm minst aannemelijk dat u meermaals met A. belde over uw paspoort, maar slechts zo weinig op de hoogte bent van de procedure om een paspoort te krijgen en de documenten die vervalst zouden moeten worden. Uw gebrek aan kennis over hoe A. het paspoort voor u kon regelen en het feit dat u leugenachtige verklaringen aflegde over de handtekening, doet ten eerste twijfelen aan de – overigens blote – bewering dat u uw paspoort heeft verkregen door een ambtenaar om te kopen.

Bovendien moet in deze worden opgemerkt en benadrukt dat uw authentiek Eritrees paspoort een uitreisvisum bevat, hetgeen doet concluderen dat u wel degelijk met kennis en toestemming van uw autoriteiten uw land van herkomst kon verlaten. Wat betreft het uitreisvisum moet opgemerkt worden dat u ook daarover zeer vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde. U beweerde immers dat u geen uitreisvisum heeft gekregen van de Eritrese overheid, maar dat u legaal het land verliet met enkel uw paspoort. U werd herhaaldelijk gevraagd of u een uitreisvisum had aangevraagd, maar u bleef ontkennen. Zelfs wanneer u erop werd gewezen dat er weldegelijk een uitreisvisum in uw paspoort zat, bleef u ontkennend antwoorden. (npo p. 9, 10) Dat u pertinent bleef volhouden geen uitreisvisum te hebben gehad of aangevraagd, terwijl u er wel een heeft, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en doet concluderen dat u met uw Eritrese paspoort en het uitreisvisum op legale wijze Eritrea verlaten hebt.

In die optiek kan overigens nog worden gewezen op het gegeven dat u bij uw uitreis uit Eritrea een checkpost diende te passeren in Tesseney en u daar enkel doorgang verkreeg nadat u uw paspoort toonde (np0 p. 7). Deze verklaringen liggen in lijn met voorgaande vaststellingen en tonen verder aan dat uw uitreis met kennis en toestemming van uw autoriteiten heeft plaatsgevonden.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw verklaring dat u in het verleden twee keer zou zijn aangehouden bij een poging het land illegaal te verlaten, louter een blote bewering betreft waar u overigens niet consistent in bent. Ofschoon dit de enige problemen zijn die u zou gekend hebben in Eritrea, verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u eerst werd vastgehouden in Bada en een tweede keer in Tesseney. Bij het CGVS draait u die volgorde om en gaf u na confrontatie louter aan dat de verklaring van bij de DVZ de correcte was, hetgeen de inconsistentie niet opheft.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking, die naar het buitenland wil gaan, zulke uitreisvisa niet kunnen verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kunnen verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten is immers een dergelijk uitreisvisum vereist. Dergelijk visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebab), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht op grond van medische redenen. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen, uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht op medische gronden, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidsfunctionarissen, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd. De restricties op de afgifte van uitreisvisa betekenen dat het voor gewone Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Volgens het US Department of State hebben personen die de dienstplicht hebben vervuld en gedemobiliseerd zijn, of zijn vrijgesteld van dienstplicht, alsmede personen die actief zijn in de burgermilitie, meer kans op een uitreisvisum. Uitreisvisa zijn doorgaans geldig voor één maand en één reis en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven.

Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden. Aangezien u klaarblijkelijk wel een Eritrees paspoort en een dergelijk uitreisvisum kon verkrijgen, kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u problemen zou krijgen met de Eritrese veiligheidsdiensten in geval van terugkeer naar Eritrea.

Gevraagd waarom u internationale bescherming verzoekt en waarom u uit Eritrea moest vertrekken, zei u dat u bij terugkeer vrees gearresteerd te worden omdat u reeds twee keer het land illegaal had proberen te verlaten. (np0 p. 16) Op de DVZ gaf u ook nog aan dat u Eritrea verlaten had om uw man te vervoegen. Buiten het feit dat u twee keer werd gearresteerd, haalde u geen andere problemen aan. (Vragenlijst DVZ, rubriek 3) Het is echter niet aannemelijk dat u bij terugkeer iets te vrezen heeft in Eritrea omdat u in het verleden twee keer hebt geprobeerd om het land illegaal te verlaten. U bent er immers nadien in geslaagd om een paspoort te krijgen met uitreisvisum en op legale wijze het land te verlaten. U had met andere woorden de officiële toestemming van de Eritrese autoriteiten om te vertrekken. Er kan niet ingezien worden waarom u bij terugkeer naar Eritrea plots problemen zou ondervinden omdat u ooit in het verleden getracht heeft het land illegaal te verlaten. Gegeven bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een oprechte en gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Eritrea. Uw verklaringen wijzen enkel op een legaal vertrek uit Eritrea en op uw wens om verenigd te worden met uw echtgenoot.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: identiteitskaart, residentiekaart, paspoort, laissez-passer van uw zoon, trouwakte met Engelse vertaling, geboortecertificaat van uw zoon, uw eigen geboortecertificaat. Deze documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Ze zijn louter een bevestiging van uw nationaliteit, uw zoons identiteit, uw huwelijk en uw legale uitreis uit Eritrea.”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar de “actuele gekende veiligheidssituatie” in Eritrea en de vermelding van de gevechten van de *Eritrean Defense Forces* met de Ethiopische regeringstroepen tegen het *Tigray People’s Liberation Front* is onvoldoende concreet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen wat verzoekster betreft. De informatie gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 3) waarin melding wordt gemaakt van arbitraire detentie ten aanzien van journalisten, oud-politiekers en beoefenaars van niet-geautoriseerde religies, is evenmin onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster vast te stellen. Verzoekster voert immers geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

4.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO